

SALVADOR ALSIUS

Periodista

Fundació CIC

Via Augusta, 205
08021 Barcelona
Tel. 93 200 11 33
fundaciocic@fundaciocic.org
www.fundaciocic.org

Segell

Publicació de la Fundació CIC

Consell de Redacció

Susanna Álvarez (coordinadora),
Ricard Bahí, Josep Carreras, Eugènia
Mañas i Mireia Serrano

Continguts

Agustí Olivares, Pepa Jiménez, Oriol
Olivé i Camps, Joan Calabuig i Gaspar,
Laura Gil i David Ferrer, Equip docent
de CIC Cicles Formatius, Isolda
Carreras Pujols, Ona Siscart Noguier,
Maria Rosa Faidella i Molló, Agustí
Ten Pujol, Javier Peña i Ricard Bahí

Supervisió lingüística

Linguacom, SL

Disseny i maquetació

MANEKO

Impressió

Winihard

Dipòsit legal

B -21561-05

ISSN

2013 – 0775 (paper)

2013 – 0783 (internet)

Edició

170 exemplars

Consulta

www.fundaciocic.org

Contacte

segell@fundaciocic.org

CIC
Escola Batxillerats

CIC
Cicles Formatius

CIC
Escola Idiomes

THAU
Barcelona

THAU
Sant Cugat

Virtèlia
Escola Música

SUMARI

03 EDITORIAL

04 DIÀLEG

Conversa amb Salvador Alsius

Susanna Álvarez i Rodolés, coordinadora de la revista

10 ESCOLES

El barret de la Pilarín

Agustí Olivares, director de l'Escola Thau Barcelona

Camins de versos: una cruïlla entre literatura i IA

Pepa Jiménez, cap de TAC de l'Escola Thau de Sant Cugat

La fotografia com a celebració

Oriol Olivé i Camps, director de CIC Batxillerats

Educació amb ànima, música per a tothom

Joan Calabuig i Gaspar, director de Virtèlia Escola de Música

Del passat a avui

*Laura Gil i David Ferrer, coordinadora i responsable del Departament
de Programes de Lleure Externs*

CIC FEST, una experiència d'avui amb remembrances d'ahir

Equip docent de CIC Cicles Formatius

22 PERSONES (ALUMNI)

El Premi de Narrativa Flos i Calcat

Isolda Carreras Pujols (2023) i Ona Siscart Noguier (2024)

28 EDUCACIÓ, SOCIETAT I VALORS

Un gaudi intel·lectual en la maduresa

Maria Rosa Faidella i Molló, presidenta de l'Associació CIC

30 FAMÍLIES

Els granets de sorra

Agustí Ten Pujol, economista, professor universitari i consultor d'empreses i organitzacions

32 VINCLES

CIC-Elisava: un vincle des del cor

Javier Peña, director general d'ELISAVA, Facultat de Disseny i Enginyeria de Barcelona

34 DESTACATS

Una posada en escena brillant

Equip de redacció de la revista Segell

EDITORIAL

**Susanna Àlvarez i
Rodolés**
Coordinadora de la
revista *Segell*

Preparar una revista quan tenim coses a celebrar és relativament fàcil. Tothom en té ganes i hi té coses a dir. Tothom hi vol participar, d'una manera o d'una altra, i així ha de ser. A les pàgines d'aquest número de *Segell* trobareu diferents maneres d'expressar una trajectòria educativa que es remunta a setanta-cinc anys enrere i que mira al futur amb ambició i esperança.

La història de la Fundació CIC planeja en aquestes pàgines. I no només per la conversa amb en Salvador Alsius, que ha fet una recopilació documentada i vivencial dels nostres primers setanta-cinc anys, recollida sota un títol tan identitari com *D'un temps, d'un país*. També pels articles oferts com d'hàbitud per tots els nostres centres educatius, que recullen les activitats celebrades a l'entorn d'aquesta efemèride i que són la mostra fefaent que els nostres valors perviuen en el temps.

Com en altres ocasions, parlem del nostre passat i també del present. I ho fem sense perdre ni un bri del compromís de la Fundació CIC amb els seus valors fundacionals que, encara avui, són la seva raó de ser: una prestigiosa activitat docent i cultural, un arrelament al país i una visió oberta als corrents de pensament més universal.

Fixeu-vos en les paraules que encapçalen alguns dels articles: versos, literatura, intel·ligència artificial, fotografia, educació, música, ànima, gaudi, granets de sorra, vincle, cor, etc. Paraules molt significatives de la nostra raó de ser, de la nostra feina i del nostre dia a dia.

Una figura emblemàtica com Maria Rosa Farré i Escofet plana per molts dels articles. Si avui encara som aquí és perquè hem seguit el seu exemple i això ens ha permès mantenir ben viu el seu projecte, absolutament ambiciós per a la seva època, que va poder tirar endavant amb passió i determinació.

Tanquem aquest número del curs 2024-2025 amb l'acte commemoratiu del 75è aniversari de la Fundació CIC al Palau de la Música Catalana, celebrat el 29 de maig de 2025. Un esdeveniment magnífic que ens projecta al futur, perquè volem continuar creixent i que la nostra feina continuï enriquint la nostra societat.

Amb aquestes pàgines, també volem agrair a totes les persones, amb més o menys vinculació amb la nostra institució, la seva col·laboració, puntual o continuada en el temps. Sense la feina conjunta, sense el treball en equip amb uns objectius comuns, tot aquest recorregut no hagués estat possible.

Celebrar i agrair són dues paraules senzilles i necessàries. Per molts anys, Fundació CIC!

DIÀLEG

Conversa amb Salvador Alsius

Periodista

Sense por d'equivocar-nos, Salvador Alsius és una personalitat fonamental en el món de la comunicació pel paper destacat que ha exercit directament en mitjans de comunicació, i també com a professor a la Universitat Autònoma de Barcelona i a la Universitat Pompeu Fabra; a més, com a referent del sector com a degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya i vicepresident del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Hi parlem com a autor del llibre commemoratiu dels 75 anys de la Fundació CIC, un text que, amb la seva mirada, alhora sensible i incisiva, ens ofereix un recorregut per la història de la nostra institució i, com no podia ser d'una altra manera, de la història recent del nostre país.

Susanna Àlvarez i Rodolés
Coordinadora de la revista

📷 Carles Duarte i Montserrat

“Aquests dos anys llargs de treball han estat com un viatge que, com en el poema de Kavafis, ha estat ple de descobertes ”

Quan i com reps l'encàrrec del llibre sobre els primers 75 anys de trajectòria de la Fundació CIC?

Fa prop de tres anys en Carles Duarte em va convidar a dinar i, sorprenentment, em va explicar que aquest 2025 el CIC celebraria tres quarts de segle d'existència i que volia que jo en preparés un llibre commemoratiu. En aquesta elecció, segur que hi va pesar el fet que jo soc exalumne de l'Escola de Periodisme que va funcionar al CIC a cavall dels anys seixanta i setanta del segle passat.

Com et plantejes la redacció? Com et prepares per entomar-la i quines són les primeres idees?

En Duarte em va explicar que si havia pensat en mi, precisament, i no en un historiador o un documentalista, era perquè volia una obra càlida, feta des d'una

perspectiva més periodística que no pas historiogràfica. Per això de seguida vaig pensar que la base havien de ser entrevistes, converses amb moltes persones que encara són a temps d'explicar molts aspectes de la vida de la institució.

I encara sobre el procés de creació, has hagut de refer o de reestructurar el text moltes vegades? Has pogut mantenir les idees inicials o el fet de descobrir alguna cosa nova te n'ha allunyat?

Aquests dos anys llargs de treball han estat com un viatge que, com en el poema de Kavafis, ha estat ple de descobertes. Les principals han tingut a veure amb la humanitat de les persones amb qui he pogut anar enraonant. Però també moltes de caràcter documental. He remenat moltes capses d'arxius i hi he trobat autèntiques perles.

Com ara?

A veure..., per dir-ne alguna..., una revista que feien les alumnes de l'Escola de Secretariat, en què elles mateixes hi dibuixaven uns acudits sobre secretàries que ara serien durament criticats per qüestions de gènere.

Et vas formar inicialment com a periodista a l'antiga Escola de Periodisme de l'Església, vinculada al CIC. Ha estat aquesta l'única relació amb la institució, tots aquests anys?

Doncs la veritat és que no en recordo cap altra... Calla, sí. Vaig fer alguna conferència a l'aula universitària, parlant de qüestions ètiques del periodisme televisiu. Per cert, aquesta és una altra secció del llibre, l'evolució del que havien estat les trobades de les «senyores del CICF» fins a les aules actuals. L'exemple concret

d'aula universitària que surt al llibre és una conferència sensacional sobre Puccini del musicòleg Joan Vives.

Què creus que va significar aquesta Escola de Periodisme en aquells moments tan difícils per a la llibertat de premsa i d'expressió?

Tal com explica al llibre en Miquel de Moragas, que va ser secretari de l'Escola, la gent que la va crear va ser molt valenta. En ple franquisme van saber entendre que un dia o un altre a la societat catalana li caldrien uns periodistes que es formessin amb una mentalitat democràtica. I certament així va ser. El quadre de professors que vàrem tenir va ser absolutament impressionant.

Per a la redacció d'aquest llibre has hagut d'entrevistar-te amb moltes

persones de diferents etapes de la Fundació CIC. Quina d'aquestes t'ha sorprès o t'ha interessat més? Per què?

Doncs podria citar-ne un munt. Però et parlaria del primer director de l'Escola Thau, en Jordi Cots; o de qui va ser l'ànima d'Elisava, en Jordi Pericot; de la pedagoga Maria Teresa Codina, que poca gent sabíem que va fer costat a Maria Rosa Farré en els inicis del CIC. Però també d'en David Moreno, que és el tècnic de so de la sala d'actes de Via Augusta i també qui cada dia fa una última ronda per l'edifici abans de tancar les portes fins l'endemà.

Per tant, has fet molt treball de camp, per a tot plegat...

Bé, moltes converses llargues i reposades, que després havien de ser necessàriament resumides, però mirant de mantenir sempre un sentit de l'oralitat i el to càlid

que se'm demanava. I treball de camp, sí. Feina *in situ*. Per exemple, l'última activitat que vaig fer, el mes de novembre passat i només quinze dies abans de lliurar la totalitat dels textos, va ser una experiència immersiva a l'edifici de Via Augusta. Hi vaig estar literalment de sol a sol: vaig comprovar que, tal com m'havien dit, qui obria la porta a quarts de set del matí és el propi Carles Duarte, i m'hi vaig passejar durant tota la jornada, fins a assistir a un concert que es feia a la sala d'actes quan ja era fosc. L'observació és un tipus d'exercici periodístic que sempre m'ha agradat de fer.

Hi ha una sèrie d'episodis de la història de la Fundació CIC que ja han estat explicats en altres textos o publicacions, com els Setze Jutges o l'atac dels Guerrilleros de Cristo. Què hi has pogut aportar, en aquest llibre?

“L’observació és un tipus d’exercici periodístic que sempre m’ha agradat de fer”

En el cas de l’assalt dels guerrillers, alguns testimonis directes de persones que aquella tarda eren a la sala d’actes. En el dels Setze Jutges, documents aportats per en David Ferrer, una de les persones que millor coneix la seva història. Però potser el més destacable són unes fotos inèdites de la representació d’una obra de Peter Weiss, amb què es va presentar el mític GIT, el Grup de Teatre Independent. Ni el mateix Feliu Formosa en coneixia l’existència.

Quin aspecte de la història del CIC que no coneixies abans d’escriure el llibre t’ha sorprès o t’ha interessat més?

A veure..., per exemple n’hi ha un d’apassionant que és la curiosa relació que existia entre les dues persones que han estat més importants en la història de la institució, la Rosa Maria Farré i en Joan Triadú. La mentalitat empresarial d’ella i l’absolut amor a la llengua i la cultura catalanes d’ell, es complementaven d’una manera

una mica tortuosa. Al llibre hi ha una conversa amb tres secretàries de direcció que ho expliquen molt bé. He titulat la peça «L’estranya parella», perquè realment sembla mentida que entre ells, que tenien uns orígens socials i una manera de fer molt diferents, no saltessin més espurnes.

Aquest llibre recull els primers 75 anys d’una entitat compromesa amb l’educació, la llengua i la cultura del nostre país, que alhora té una visió oberta als corrents del pensament més universal. Creus que té interès més enllà de les persones vinculades a la Fundació CIC?

Absolutament! I precisament per aquest arrelament que el CIC ha tingut sempre en la identitat del país. La seva trajectòria va absolutament lligada a la del conjunt de la societat catalana. De vegades, s’ha pensat que el CIC ha estat una institució elitista —i en un cert sentit és veritat. Però no ho és menys que ha complert un paper fonamental omplint buits que, d’una altra

manera, haurien estat mancances clares. El mateix es pot dir respecte al feminisme. És clar que ara fan riure alguns plantejaments respecte al paper de la dona a mitjan segle passat. Però el que es va fer amb la creació de les escoles de secretàries i de jardineres d’infància s’ha d’entendre en el context d’aquell temps, i és molt més que notable.

D’un temps, d’un país és un títol molt ben trobat —si em permetes dir-t’ho. Què creus que hauria de dir-ne la «faixa» promocional?

Doncs, potser demanar excuses a en Raimon per haver manllevat el títol de la seva mítica cançó. Però aquesta s’ha convertit ja en una frase tan icònica de la identitat catalana que la podem considerar patrimoni col·lectiu. I en aquest cas estem parlant exactament d’això, d’identitat encarnada en la història d’una institució.

ESCOLES

El barret de la Pilarín

Agustí Olivares
Director de l'Escola Thau Barcelona

📷 **Noemí Collderam**

THAU
Barcelona

Enguany, amb motiu de la celebració del setanta-cinquè aniversari de la Fundació CIC, l'Escola Thau Barcelona va comptar amb la presència d'una persona molt especial en l'acte inaugural de la diada de Sant Jordi. Es tracta de la il·lustradora Pilarín Bayés. La Pilarín coneixia personalment Joan Triadú, compartien la seva passió per la literatura i la seva obra es troba a totes les biblioteques de l'escola. Al llarg d'aquest curs l'alumnat de Thau Barcelona ha treballat l'obra i la vida d'aquesta artista excepcional, i el 23 d'abril la Pilarín va poder participar com a actriu en l'adaptació de la llegenda de Sant Jordi que es va interpretar a l'amfiteatre de l'Escola Thau Barcelona.

Aquest és el text del final de l'obra El drac que menjava barrets, escrita i dirigida per

l'autor d'aquest escrit, en què la Pilarín va actuar amb delicadesa davant de tot l'alumnat i el personal de l'escola:

DRAC: Aquesta prova va d'espills, de miralls. Si voleu que deixi de menjar barrets, haureu d'aconseguir que una il·lustradora que porti posat un barret ben bonic es vegi reflectida en 100 miralls alhora! I... a més, a més, a cada mirall hi haurà d'aparèixer reflectit un barret diferent! Ha, ha, ha! Ara sí que llepareu! Com ho fareu, això? Apa, galifardeus, ja podeu girar cua i tornar cap a casa.

VEU EN OFF: La Princesa i Sant Jordi estaven abatuts... Com carat ho aconseguirien, allò? Pobres vilatans i vilatanes... No podrien dur mai més al cap barrets, barretines, gorres, viseres o capells...

De cop i volta, el cel es va ennuvol·lar i va començar a ploure un ruixat breu i bonic... A la vora del camí, hi havia una àvia del poble que cada matí sortia a dibuixar les fulles del bosc. Aquell dia, un arbre ben ufanós li va cridar l'atenció... Embadalida, l'àvia contemplava les branques d'un magnolier que la saludaven afectuoses, bressolades pel vent. L'àvia es deia Pilarín, i era una gran il·lustradora. D'improvís, va parar de ploure, i a l'extrem de cada fulla de l'arbre, la Pilarín hi va veure una gota de pluja tremolenca. Molt a poc a poc, la Pilarín s'hi va apropar i... en cadascuna d'aquelles fulles titil·lants, talment com si fossin miralls, la Pilarín s'hi va poder contemplar, sorpresa i encuriosida.

Acte inaugural a l'amfiteatre (23 d'abril de 2025)

Lliurament de l'obsequi a la Pilarín Bayés (23 d'abril de 2025)

(La Pilarín s'apropa al centre de l'escenari i els cent alumnes de primer de primària enlairen els retrats de la Pilarín. La Traç dibuixa una rosa.)

VEU EN OFF: El drac no se'n sabia avenir...

DRAC: Com hi ha món! Ho veig i no m'ho crec! Heu superat les dues proves! Apa! Ara hauré de canviar de dieta! Ja no tornaré a rostar barrets! Tot i que... crec que no els trobaré a faltar..., he parlat amb l'Araceli i en José i ja estic frisós per tastar un dels seus plats exquisits.

VEU EN OFF: A partir d'aquell dia, els vilatans i les vilatanes del poble van tornar a lluir els barrets, les barretines, les gorres, les viseres, els capells, els barrets de copa, les catxutxes i els

mocadors de quatre nusos.

I la Princesa li va regalar una rosa a Sant Jordi, i Sant Jordi li va regalar una rosa al drac, i el drac li va regalar una rosa a la Traç, i la Traç li va regalar una rosa a la Pilarín, i la Pilarín... la Pilarín la va dibuixar!

I aquestes són les paraules que la Pilarín, emocionada i agraïda, va adreçar a tota l'escola, asseguda en una cadira de vímet, al bell mig de l'escenari:

Estic molt emocionada i gairebé no em surten les paraules de veure la representació i de veure-us a tots vosaltres. El futur de Catalunya està assegurat, perquè sereu uns bons ciutadans. En el futur sereu els qui fareu el país i... per sort... el Drac encara no se m'ha menjat

Parlament de la Pilarín Bayés (23 d'abril de 2025)

tots els barrets, que em feia molta por de quedar-me sense. Moltes gràcies per deixar-me participar de la vostra celebració de Sant Jordi. Un president de la Generalitat va dir: Si els catalans tot els dies de l'any fossin com el dia de Sant Jordi, seríem la primera potència mundial. I estic segura que això va de sèrio, és veritat. Moltes gràcies!

Va ser un moment màgic i emotiu que recordarem sempre amb moltíssima estimació.

Camins de versos: una cruïlla entre literatura i IA

Pepa Jiménez
Cap de TAC de l'Escola Thau de Sant Cugat

📷 **Pepa Jiménez**

THAU
Sant Cugat

«La poesia catalana moderna és per a l'escola un divers i ric repertori que exemplaritzava pedagògicament els valors i els posa [...] a disposició de l'educador i de l'educand.»
Joan Triadú

Camins de versos és un projecte que vol fomentar la lectura i l'escriptura de poemes per part de l'alumnat de sisè de primària. Durant el curs s'ha abordat aquesta tasca a partir de la lectura, l'anàlisi i la interpretació de 36 postals que inclouen textos literaris. El material ha estat elaborat per la Institució de les Lletres Catalanes.

El projecte, que ha merescut el segon Premi pedagògic Flos i Calcat, ha sorgit

de l'aula de tecnologia (TAC), i s'ha compartit amb les tutores per desenvolupar-lo conjuntament amb les àrees de català i competència digital. Mitjançant la fusió del contingut poètic i l'ús de la tecnologia, l'alumnat ha fet un doble treball creatiu.

Per dur a terme aquest projecte creatiu i artístic és fonamental la interdisciplinarietat entre les diferents àrees o àmbits d'aprenentatge, com la llengua, el coneixement i la descoberta a través de la lectura i l'art.

Un altre dels reptes era la creació d'una instal·lació-exposició a partir dels vídeos que l'alumnat ha elaborat. Cada postal

està vinculada a un codi QR que permet la visualització de la producció artística.

Per què 36 postals literàries?

Com s'ha dit, el projecte parteix de les postals literàries, un material que ens van semblar excel·lent per tal de desenvolupar el projecte poètic i creatiu amb l'alumnat de sisè de primària, i també per aproximar-nos als autors, referents cabdals de la cultura catalana.

Dialoguem amb la intel·ligència artificial i l'art!

Finalment, per fer aquest viatge poètic ens ha acompanyat la intel·ligència artificial (IA), establint un diàleg amb els versos dels alumnes. Mitjançant diferents

eines, els versos que ha creat l'alumnat han conversat amb la IA i s'han generat imatges, música i textos. Els resultats artístics s'han exposat i s'ha formulat a l'alumnat de quart d'ESO un seguit de qüestions al voltant de l'art i la creativitat.

Les eines IA que hem utilitzat per generar imatges i música ens han permès reflexionar, opinar i establir criteris a l'hora d'usar-la, sempre en un context determinat, en aquest cas sobre l'art. I, per tant, hem aconseguit que el projecte Camins de versos sigui encara més competencial.

Reflexions i conclusions

L'impacte del projecte ha estat molt positiu, i s'han aconseguit els objectius plantejats.

Alumnat de sisè de primària comentant el procés de treball (curs 2024-2025)

Alumnat de quart d'ESO contestant l'enquesta (curs 2024-2025)

L'alumnat ha millorat les habilitats lingüístiques i creatives, ha desenvolupat més interès per la poesia i ha après a utilitzar la tecnologia de manera creativa.

El projecte ha aconseguit crear un gran interès i un compromís en de l'alumnat, que ha treballat de manera col·laborativa i ha desenvolupat habilitats importants, com la creativitat, la resolució de problemes i la capacitat de treballar en equip. També cal destacar la intensa participació de les famílies.

Si ho desitgeu podeu accedir al web del projecte des d'aquest enllaç: <https://pepajimenez5.wixsite.com/caminsdeversos>.

El projecte ha permès a l'alumnat explorar noves formes d'expressió i ha fomentat la passió per la poesia. Alhora, la integració de la IA ha permès explorar noves formes d'expressió artística.

Camins de versos ha estat un projecte coral, i les veus, les sensibilitats i les aportacions de tots els col·lectius han fet més gran la iniciativa.

La fotografia com a celebració

Oriol Olivé i Camps

Director de CIC Batxillerats

CIC
Escola Batxillerats

La Fundació CIC celebra enguany el seu 75è aniversari (1950 - 2025), una fita que ens convida a mirar enrere amb orgull i endavant amb il·lusió. Al llarg d'aquestes dècades, moltes generacions de noies i nois han passat per les nostres aules, i cadascuna ha deixat una petjada en la nostra història col·lectiva. Sumant-nos a les iniciatives dels centres de la Fundació, a l'Escola de Batxillerats hem pensat diverses accions per recordar i retrobar la memòria d'aquest llegat: una conferència de Salvador Alsius, cronista d'excepció de la nostra història, adreçada a l'alumnat actual, la taula rodona de final de batxillerat amb alumni i l'organització d'una exposició de fotomuntatges que connecten passat i present a través de la imatge i la creativitat.

Aquest projecte expositiu parteix d'un dels eixos presents sempre en la nostra

tasca educativa: el vincle entre memòria i educació. Educar és també recordar, interpretar el present sobre la base del passat per col·laborar a transformar el futur. Per això, en el marc de la matèria optativa Creació fotogràfica —de l'àmbit d'arts, però oberta a tot l'alumnat de primer de batxillerat— hem ideat una exposició que convida a mirar el passat des d'una mirada actual, jove i crítica.

La memòria no és només record, és també comprensió i consciència. Quan eduquem amb memòria, ajudem l'alumnat a entendre d'on venim per saber cap a on anem. En aquest projecte, la fotografia esdevé el canal que activa aquest procés. Les imatges provinents de l'arxiu històric del CIC, testimonis muts del temps, prenen una nova vida quan són reinterpretades per l'alumnat a través del collage fotogràfic.

Inspirats pels treballs d'artistes com El Lizzistky, Hannah Hoch, Richard Hamilton o Martha Rosler —que van convertir el fotomuntatge en una eina de pensament crític—, els nois i les noies aprenen que les imatges poden qüestionar, emocionar i transformar. La creativitat es converteix, així, en una forma d'aprenentatge significatiu, connectat amb la realitat.

L'exposició, un pont entre generacions que han viscut l'escola

Aquest projecte d'aula culminarà amb una exposició oberta a tota la comunitat educativa. L'alumnat ha seleccionat fotografies històriques del fons documental de la Fundació i les han intervingudes a partir de la tècnica del fotomuntatge.

El procés creatiu ha seguit diverses fases: documentació i introducció a la història del CIC i el seu context històric, anàlisi

Mirem 75 anys enrere. Fotomuntatge d'Ariadna de Fàbregues-Boixar Busquet (curs 2024-2025)

Canvis. Fotomuntatge de Bruna Albarrán (curs 2024-2025)

Com progressa l'educació. Fotomuntatge d'Ariadna de Fàbregues-Boixar Busquet (curs 2024-2025)

L'alumnat de Creació fotogràfica treballant a l'aula d'informàtica (maig de 2025). Autora: Blanca Viñas

crítica de les imatges, esbossos previs i finalment la creació de peces visuals que estableixen diàlegs entre èpoques, generacions i valors. Les obres finals formen una sèrie coherent, tant pel seu tractament formal com per la reflexió que proposen.

Les obres creades combinen els documents d'arxiu, que aporten textures, i les fotografies històriques on veiem la inauguració de l'edifici l'any 1962, els espais del CICF, els viatges de les alumnes per Catalunya i Europa, amb elements actuals com fotografies del nostre alumnat, amb elements tecnològics actuals, l'omnipresent telèfon mòbil, i referències a la religió, l'autoritat, el consumisme, l'èstètica, les continuïtats i les diferències entre ambdues èpoques, les paradoxes i els contrastos que en resulten.

L'exposició serà una creació plàstica de color sobre els grisos, i també un espai de trobada. Us convidem a visitar-la, alumnat, docents, famílies, alumni i tothom «qui senti els colors del CIC». Les creacions es podran visitar el desembre del 2025 al vestíbul del nostre edifici a Via Augusta 205.

Aquest projecte no hauria estat possible sense un alumnat engrescat que ha sabut llegir la memòria amb ulls nous, l'equip de la Mediateca i l'Arxiu històric de la Fundació i, sobretot, el lideratge de tot el procés per part de la Blanca Viñas, docent de la matèria optativa Creació fotogràfica, que ha sabut guiar el procés amb sensibilitat i exigència. A tothom, el nostre agraïment més sincer. De manera paral·lela, la Clàudia Torrents, alumni (CIC 2011) i docent de l'escola, també ha elaborat l'obra commemorativa de l'ani-

versari sota unes premisses i una tècnica que ens recorden aquest mateix treball fet per l'alumnat.

Celebrar els 75 anys del CIC és també un acte de responsabilitat. Recordar d'on venim ens ajuda a reafirmar el que som, a posar en valor els canvis que hem experimentat i a encarar amb força els reptes que vindran. L'exposició i els actes que celebrarem no són només una activitat commemorativa, és un homenatge viu a totes les persones que han construït i n'han format part i un compromís renovat amb una educació que posa el valor humà, la creativitat i la memòria com els eixos nostre projecte.

Educació amb ànima, música per a tothom

Joan Calabuig i Gaspar

Director de Virtèlia Escola de Música

Virtèlia
Escola Música

Aquest any, la Fundació CIC celebra el 75è aniversari. Una fita que ens convida a recordar d'on venim, però sobretot a posar en valor tot el que avui som: una comunitat d'ensenyament arrelada en el compromís amb les persones, la dignitat i la igualtat. Una trajectòria que va començar el 1950 amb una aposta valenta per la formació de les dones, en un moment en què la societat les relegava a un paper secundari. Aquell gest no era només pedagògic, era profundament transformador: ensenyar era resistir.

Amb els anys, aquest esperit ha evolucionat per abraçar totes les diferències. Avui, un dels pilars centrals del projecte d'ensenyament de la Fundació CIC i, en especial, de Virtèlia Escola de Música, és fer de l'ensenyament un espai realment inclusiu, que arribi a tothom, independentment de les seves capacitats o necessitats.

En aquest sentit, el treball amb persones amb necessitats d'ensenyament especials ha esdevingut un dels motors més inspiradors i significatius de Virtèlia. L'es-

cola ha impulsat una línia pedagògica adaptada per atendre aquestes persones amb la màxima exigència de qualitat, respecte i cura. Perquè l'ensenyament, quan és veritablement inclusiu, dignifica i transforma vides.

Un exemple molt viu d'aquest compromís és el treball de musicoteràpia que Virtèlia desenvolupa amb la col·laboració de fundacions com ASPASIM i la Fundació Tallers Guinardó. A través d'aquestes iniciatives, la música es converteix en molt més que un llenguatge artístic: és una eina terapèutica, emocional i comunicativa per a persones amb necessitats especials. A les sessions de musicoteràpia, cada gest, cada so, cada mirada, pot ser una porta a l'expressió, a la connexió, a la construcció d'un espai on la persona es reconegui i sigui reconeguda.

Aquest treball no només impacta en la vida directa de l'alumnat i de les seves famílies, sinó que transforma tota la comunitat docent. L'escola, en convida a créixer amb la diversitat, esdevé un lloc més humà, més empàtic, més viu. En

lloc de ser un espai de selecció i rendiment, esdevé un lloc de trobada, on cada persona és valuosa per qui és i no per com encaixa en un model normatiu.

La cerca per facilitar l'aprenentatge sense barreres ni etiquetes és avui un dels eixos vertebradors de la Fundació CIC. Això vol dir no només adaptar continguts i metodologies, sinó també transformar la mirada: veure la diferència no com una limitació, sinó com una oportunitat de créixer plegats.

Celebrem, doncs, aquests 75 anys amb gratitud i esperança. Amb el convenciment que el camí que hem fet ens prepara per continuar avançant. Encara hi ha molt per fer: més drets a garantir, més veus a escoltar, més persones per acompanyar. Però si alguna cosa ens ha ensenyat l'experiència és que, quan l'ensenyament es fa amb cor, amb rigor i amb voluntat de transformació, pot arribar a tothom. I que la música, quan es posa al servei de les persones, pot ser una de les formes més pures i potents d'inclusió i llibertat.

Representació *El botó màgic* (octubre de 2024). Autor: Joan Calabuig i Gaspar

Musicoteràpia grupal (juny de 2024). Autora: Laia Mira

Del passat a avui

Laura Gil

Coordinadora del Departament de Programes de Lleure Externs

David Ferrer

Responsable del Departament de Programes de Lleure Externs

Escola Idiomes

Enguany, en el marc de la commemoració dels 75 anys de la nostra institució, a CIC Escola d'Idiomes hem volgut fer-hi la nostra aportació. En efecte, han passat ja molts anys des que dues persones emprenedores i amb empena, en Peter Clements i en Josep Maria Closas, van fundar, a la dècada dels seixanta i gairebé alhora, les escoles de Francès i d'Anglès del CIC. Pocs anys després, es van iniciar classes d'alemany, de la mà de Hans van Sluys. Avui, també impartim classes d'italià dels nivells inicials.

I com ho celebrem, això?

Primer, organitzarem diversos concursos d'expressió escrita i de creació de vídeos

a les classes d'idiomes. Sempre ens ha agradat organitzar concursos. Hi haurà jurats i premis per als guanyadors, i es penjaran els treballs guanyadors a les xarxes socials de l'Escola perquè tothom pugui veure el bon nivell de llengua estrangera que tenen els nostres alumnes.

Després, mirarem enrere en el temps mitjançant una exposició al vestíbul de l'edifici de Via Augusta, 205. Hi exposarem en vitrines alguns objectes curiosos i rellevants de la nostra trajectòria: una blue notebook (clàssic entre els clàssics!); una radiocassete (com han canviat les coses!); Arthur and Mary (llibre de text fonamental) i els plànols del nostre edifici. Cada objecte anirà acompanyat d'unes

pantalles en què mestres de diferents èpoques de la nostra escola reflexionen sobre el valor d'aquests objectes, quina importància van tenir i quins canvis hi ha hagut al llarg dels anys.

Així, gràcies als objectes exposats i als vídeos explicatius, reflexionarem sobre l'evolució de les tècniques pedagògiques i els suports utilitzats, el pes creixent de la tecnologia a l'aula i les instal·lacions, des de l'emblemàtica seu de Via Augusta, als altres llocs en què CIC Idiomes fa classe avui.

Peter Clements i Josep Maria Closas, fundadors de les escoles d'Anglès i de Francès del CIC

Vestíbul de l'edifici de Via Augusta als inicis de l'Escola d'Idiomes del CIC

CIC FEST, una experiència d'avui amb remembrances d'ahir

Equip docent de CIC Cicles Formatius

Aquest any s'ha celebrat la primera edició del CIC FEST. Coincideix amb el 75è aniversari del CIC (1950), origen i essència justament dels estudis de formació professional, en què s'ha posat en relleu la figura de Maria Rosa Farré i Escofet, que va impulsar la formació íntegra de la dona per a la seva independència i dignitat. Amb aquest filosofia va crear diverses escoles: l'Escola de Secretariat de Direcció, l'Escola de Jardineres Educadores, l'Escola de Disseny ELISAVA, l'Escola de Periodisme, l'Escola de Guies de Turisme i altres iniciatives.

Un apunt sobre els orígens de l'Escola de Disseny. La Maria Rosa Farré i Escofet s'expressava així en un article de la revista

Temes de Disseny (1985): «Un dimecres del mes de febrer de l'any 1960 ens reunim Alexandre Cirici i Pellicer, Josep M. Subirachs, Albert Ràfols Casamada, Frederic Pau Verrié, Maria Girona i naturalment jo mateixa, per parlar de la creació d'una escola de disseny al CIC. Disseny, paraula acabada d'estrenar que amaga tota una idea nova que inclou els mots art, bellesa, utilitat, necessitat [...]»

Tornem al present, l'Escola Joan Triadú de Gràcia va acollir el dijous 8 de maig la primera edició de CIC FEST. Va ser un esdeveniment molt reeixit, amb una alta participació d'alumnes, de professors i de professionals externs de l'escola. Va ser una oportunitat, també, per convidar

altres centres relacionats amb l'art i el disseny.

El disseny té una part de coneixement i de competències tècniques indispensables, però també cal estimular i canalitzar la creativitat en esdeveniments com aquest, que, de totes totes, podem qualificar altament inspirador.

Al matí, hi va haver conferències de diversos estudis prestigiosos i reconeguts com Contrast Oficina Digital, Ester Dus, 27 Lletres, Pita Gan, etc., que van explicar el seu procés creatiu, d'on parteixen i de ser capaços de concretar una idea, un propòsit, un disseny en un producte concret que sigui la seva imatge.

Workshop a càrrec de Meritxell Casamira (curs 2024-25). Autora: Mireia Serrano

Presentació dels portafolis (curs 2024-25). Autora: Mireia Serrano

Trobada de docents, alumnes i ex alumnes durant la presentació dels portafolis (curs 2024-25). Autora: Mireia Serrano

La primera activitat de tarda va ser un taller que va permetre fer un treball, des del desenvolupament d'una idea, i com, a través de diverses tècniques, s'incorporen forma, color, espai, volum, línia, mot, textura, etc. Aspectes que sumats donen sentit a la idea originària, que es transforma en un producte capaç de captivar la mirada.

Posteriorment, es van presentar els portafolis dels alumnes a professionals del sector. Un joc que permetia escoltar les opinions i criteris dels experts per millorar les seves produccions, amb un alt component professional que parteix de com els alumnes expliquen i argumenten les seves propostes i l'expert els fa un

retorn en forma de comentaris i suggeriments. Aquest debat constructiu permet millorar la capacitat d'argumentació per defensar la proposta i, alhora, incorporar les opinions que fan que el resultat de la proposta millori.

Al final, ja en una hora tardana, el pati de l'escola va esdevenir un espai ple de converses animades, de riures i comentaris per acabar de gaudir d'una jornada molt intensa. I ja pensant en l'edició del curs vinent.

PERSONES (ALUMNI)

El Premi de Narrativa Flos i Calcat

Jocs Florals a Thau Barcelona (2023). Isolda Carreras Pujols, davant del jurat, s'acosta a recollir el Premi de Narrativa Flos i Calcat

Consell de redacció de la revista *Segell*

El Premi literari de Narrativa en català Flos i Calcat va néixer l'any 2023 amb la voluntat d'apropar a l'alumnat i als antics alumnes aquesta figura tan rellevant dins de l'àmbit de l'escola catalana. El Premi també pretenia esperonar-los a escriure textos creatius, originals i captivadors en català.

Francesc Flos i Calcat (Arenys de Mar, 1856 – Barcelona, 1929) va ser un pedagog eminent i impulsor de l'escola en català. L'any 1878 va aconseguir tenir la seva pròpia escola al Masnou. L'any 1898 va fundar a Barcelona el Col·legi

Sant Jordi, capdavanter de l'ensenyament en català, i l'any 1899 va participar en la constitució de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana. Arran de la seva mort, el Col·legi Sant Jordi va passar a rebre el nom d'Escola Flos i Calcat, que va ser tancada pel règim franquista l'any 1939, a la fi de la Guerra Civil.

En aquest número de la revista teniu els dos relats premiats en la categoria d'Alumni de les edicions de 2023 i de 2024. En el pròxim número trobareu el relat guanyador de l'edició d'enguany.

La Mundana Comèdia Isolda Carreras Pujols

L'inferno contemporani de Dante (L'infern són els altres o La Mundana Comèdia)
Godot

Caminava l'altre dia pel meu barri a l'alba quan em van emboscar un colom esplo-matgegat i malaltís, un gos sense amo, però amb la corretja encara penjant del coll, i una cotorra que semblava tenir fam de sang. Per acabar-ho d'adobar, se'm va enganxar un xiclet a la sabata que algun desgraciat havia llançat a terra i, intentant

salvar-me d'un impacte potencialment dolorós amb el terra, em vaig agafar al braç d'un home que tenia al davant. L'individu es va girar i en veure'm la cara va declarar que ja feia estona que m'esperava, «la gent ho sol fer», vaig contestar. Com que no em va respondre, vaig decidir que era hora de tocar el dos. Entendreu que no s'ha de parlar amb desconeguts, però la força de la meva curiositat em va obligar a girar-me per intentar identificar el meu interlocutor. Ah, sembla el rector de Vallfogona, em vaig dir, i ràpidament ho vaig acceptar perquè la vida sol estar plena de sorpreses i si ens capfiquéssim

amb totes, mai arribaríem enlloc. El poeta em va demanar on anava i jo li vaig dir que m'esperaven a l'altra punta de la ciutat, i com que havia vist els perills amb què ja m'havia trobat es va oferir a acompanyar-me perquè no prengués mal, però abans que ens poséssim a caminar em va avisar que per arribar a la meva destinació hauríem de passar per un verdader infern.

Vam començar a passejar carrer avall i en veure un grup de nens escopint el que sigui que estiguessin mastegant al paviment ja em va començar a agafar mal de cap. En entrar al metro vaig haver de

comprar un bitllet per al meu company de viatge i ràpidament vam ser tots dos junts davant les vies. No tan ràpidament com m'hagués agradat, ja que vam haver de córrer per entrar al vehicle. Mirant per la finestra em va semblar veure un grafiti que deia alguna cosa sobre abandonar tota esperança en una paret, tot i que no m'hi vaig poder fixar gaire, perquè el metro va fer un salt i vaig estar a punt de caure a terra. Des d'aquest moment, el viatge només va anar de mal en pitjor. Val a dir que m'havien avisat, estàvem a punt d'entrar als nou cercles de l'infern.

“Si torno mai a casa faré classes de meditació”, vaig dir al rector.

1. A la parada següent va entrar una dona amb un bastó, però cap de les persones assegudes es va voler aixecar i tal cosa em va fer prou fàstic per donar-me forces per proposar continuar el trajecte a peu.

2. Un cop fora ens vam trobar amb un grup de turistes asseguts a terra bevent, dos dels quals estaven intercviant saliva i tan enganxats l'un a l'altre que bloquejaven completament el pas. Balbucejaven en algun idioma pràcticament incomprensible i no m'entenien quan els deia que necessitava passar, així que finalment vam decidir rendir-nos i agafar una altra ruta.

3. De tant caminar ens va començar a agafar gana i vam decidir parar en un forn per menjar alguna cosa. Jo estava mirant-me els diferents pastissos quan, horror!, va entrar un home amb un gos enorme i es va endur pràcticament tota la botiga. Resignats i amb l'estómac buit vam decidir no protestar, per por de la bèstia, i continuar el nostre camí.

4. Passejant finalment per un carrer relativament tranquil semblava que, per fi, teníem l'oportunitat de respirar. Tristament, les meves esperances es van pansir quan gairebé m'eixorda el soroll d'una moto que passava pel costat i quasi no vaig poder resistir la temptació d'escridassar el ric pallasso que hi havia a sobre. «Si torno mai a casa faré classes de meditació», vaig dir al rector.

5. Un cop em vaig calmar completament vam seguir amb la nostra ruta i passant per un carrer particularment estret vaig veure una col·lecció de contenidors davant dels quals hi havia situades increïbles muntanyes de brossa. Realment és tan difícil aixecar el braç per llençar-la a dins?

6. Continuant pel mateix carreró ens vam veure, de cop, envoltats de gent que, per la manera que caminaven sense fixar-se en l'entorn, devien pensar que eren sols al món. Un d'ells va xocar amb mi com si fos transparent, i l'haigués empentat si no fos perquè no volia rebaixar-me al seu nivell.

7. Havent evadit finalment aquella *troupe* infernal ens vam trobar en un ample carrer pel mig del qual passava un nombre descomunal de cotxes. Va ser horrible. Intentant creuar un semàfor de poc que no ens atropella un Lamborghini i, en frenar de cop, va iniciar una reacció en cadena que va provocar una orquestra de clàxons i crits de vehicles més d'un quilòmetre.

8. Quan ja ens trobarem lluny de la zona afectada, jo vaig creure innocentment que ens havíem salvat dels perills motoritzats. No havíem tingut temps ni de respirar quan una bicicleta es va precipitar a sobre nostre, per sort ens va esquivar, però jo me'n vaig lamentar durant uns llargs tres minuts. No se suposa que les bicicletes són millors i més segures que els cotxes? Gran decepció.

9. El nostre viatge tocava a la fi i jo ja estava preparant el sincer discurs de comiat que li recitaria al meu acompanyant quan vaig observar, amb terror, que el carrer pel qual volíem passar

Més tard vam compartir llar, amors perduts, somnis trencats i infinitat de nits al cel obert.

estava totalment tallat per culpa d'unes obres que hi feien des del 2020. M'ho podia haver pensat, però no hi havia cap indicació a prop i el mòbil no en deia res. Oh! Traïció.

En aquell instant, vaig perdre l'esperança. Havíem pres tantes rutes alternatives que se'ns havia fet extremadament tard i segurament ja ningú m'estava esperant. A més, després de tot el que havia vist, sentia la immensa necessitat d'anar a casa i fer una bona acció o alguna cosa per l'estil. Quan em vaig girar per acomiadar-me del poeta no el vaig saber veure enlloc.

Isolda Carreras Pujols

Teràpia de xoc
Ona Siscart Noguera

La mare l'havia educat a base de discursos. A vegades artístics, a vegades científics, a vegades morals... però sempre plens de passió i tendresa.

Un dels temes més recurrents era el del preuat valor de l'amistat. «Els llaços lliures són els que realment ens defineixen»,

«l'amistat és una amarga medicina, un brillant mirall, el petó més estimulants. És veritat, coneixement i passió». Mai oblidaria aquests lemes, presents en tots els seus records d'infantesa.

Foren temps bells, no hi havia cabuda per a la maldat. Quan ensopegava unes mans el recollien, quan plorava unes carícies el calmaven i, el que més trobava a faltar, quan només hi havia buit les reconfortants paraules de la seva mare acudien a ell.

Però un dia la mare morí, i amb ella totes les respostes.

Després de vint anys del succés, Kut reposava en una taverna repleta de cares desconegudes, en un territori tan insignificant que ni Déu s'havia dignat a posar-li nom.

Aquell dia Kut perdria el seu millor amic. —Amic Kut! —exclamà Carl, propinant-li una forta abraçada—. Sempre més seriós que el dia anterior, eh? Com és que m'has citat tan tard? —Feina—digué ell, pensarós. —Com? Això no té gaire sentit —respongué

Carl, amb veu nerviosa—. No portes posada la teva capa negra de mercenari! —Això és perquè l'objectiu d'avui té els últims respectes que he donat en aquesta vida —murmurà Kut.

—No estic entenent res, amic —digué Carl, amb veu aterrida—. Si us plau, nega el que estic pensant.

—Et vaig avisar, et vaig dir que no els molestis —respongué Kut amb veu airosa—. Paguen bé a les persones adequades, no hi ha res més perillós que això.

—No pot ser veritat, això no pot estar passant... Però si som gairebé germans, Kut! —balbotejà Carl—. Et conec des de més aviat que ningú. Llavors et rentava les ferides que et feies jugant al fang, darrere de la casa de l'Arlet. Més tard vam compartir llar, amors perduts, somnis trencats i infinitat de nits de cel obert. Aleshores sempre encenia jo la foguera, mentre tu buscaves alguna cosa per a menjar. Coi, Kut! Fins i tot vas arribar a plorar en la meua espatlla en el funeral de ta mare!

Per primera vegada en tota la conversa, Kut alçà la mirada del seu got buit i la connectà amb la del seu vell amic.

Certamen literari CIC Batxillerats (2024). Ona Siscart Noguer recull el Premi de Narrativa Flos i Calcat

—Ai, Carl... —digué, ahora que aixecava el braç per a demanar un altre whisky—. Ara soc un home que es defineix a través de les preguntes que es fa.

—Què t'empatolles? Deixa't de bajanades!— exclamà Carl.

—Què és l'amor? —preguntà Kut— un simple conte infantil, un invent. I l'art? I la religió? —proseguí—. Un teatre, un intent de fingir que les nostres vides tenen sentit. El mateix passa amb tot el que decidíu què és important —obrí més els ulls i fixà la seva mirada en Carl, intensament—. Penses que la teva vida està sustentada en un enorme i indestructible pilar, però aquest no és més que fum. Sou massa covards per a mirar la realitat als ulls i adonar-vos que esteu caient, que tot està buit. Però en fi, no us ho retrec. Carl s'encongí en el seient mentre Kut acabava el seu monòleg.

—Així que, digues-me, vell amic, ara ja saps què és l'amistat?

—Kut... deixa-ho estar —pogué ploriquejar com a resposta.

—L'amistat és una corretja més —digué

Kut—. Em vaig adonar de tot això quan em vaig canviar a mi mateix. On hi havia respostes, vaig formular preguntes. Vaig plantar la llavor del dubte i em vaig convertir en el que veus, un ésser que ja no pot ser danyat, que ha acceptat la realitat.

El mercenari s'aixecà lentament del seient mentre s'acostava a cau d'orella de qui havia sigut el seu millor amic.

—Ara tot són preguntes sense resposta, no falses respostes a preguntes —li murmurà mentre continuava acostant-se—. Només hi ha una cosa certa en aquest món, una resposta, un petit niu per reposar. La mort. I per a desgràcia teva jo soc el seu sequaç. Abans que Carl pogués reaccionar, tragué la seva pistola de la butxaca i li disparà un tir enmig del front.

Morí a l'instant.

Ningú de la taverna se sobresaltà. Tot el local pertanyia al capatàs multimilionari de Kut, almenys el d'aquella nit.

Kut trigà una mica més del normal a acabar-se el segon got de whisky de la nit. Quan per fi ho va fer es disposà a posar-se la capa negra que havia deixat guardada en el penja-robes de la taverna i sortí a una nit totalment fosca, fonent-se en ella. Negra com el cor dels mercenaris. Negra com la parca mateixa. Aquell dia no podia haver-hi cap estrella brillant, aquell dia Kut havia perdut l'últim tros de llum que l'encadenava al seu passat.

Lía era una noia tan tímida i dolça com un primer petó. Tan sensible com el plor d'un nounat, tan somiadora com la ment d'un ocell, tan tranquil·la com un despertar matiner i tan pura com el cor d'aquells que ajuden a desconeguts.

I aquella nit volia deixar d'existir.

No us confongueu. No anhelava el descans etern de la mort, només volia deixar de ser ella mateixa.

És per això que aquella nit havia canviat

la companyia dels seus amics de sempre per la seva primera gerra de cervesa i un rebombori molt taverner i viril.

«I si em converteixo en un núvol? Així les persones acceptaran els meus canvis, igual que accepten que l'aigua mulli. I en un arbre? Podria observar el món sense que ell m'observés a mi. I en un gos? Seria increïble! Viuria envoltada d'humans amb un gran afany per donar-me menjar i fer-me manyagues, mentre jo, en tot el dia, només els dedicaria uns segons de pensament, i això en un dia ben avorrit!

Ai no. Ja ho tinc! Em vull convertir en fada. D'aquestes amb ales de papallona i ulls de bruixa. De les que viuen als boscos! Sent cada nit hoste d'un animal diferent. I és que, qui no voldria ser fada? Tan bufones que són. Però el més important: així segur que la gent em respectaria i em deixaria en pau. Són les patrones dels somnis infantils, hauria de ser impossible contrariar-les...»

Un tret retronà en les seves orelles.

Es despertà de l'abstracció, com si li haguessin tirat un gerro d'aigua freda.

«Què està passant?», pensà mentre buscava amb la mirada el causant d'aquell baluern... «I un moment: Per què tothom actua com si res?!»

Sentia els batecs del cor en la templa, a punt d'explotar. Trigà més de l'esperat a trobar l'assassí. Estava assegut en una postura relaxada, bevent a xarrups un whisky, mentre el que semblava l'amo del local s'enduia a ròssec el mort.

Quan se centrà de nou en si mateixa, sentí un gran foc estenent-se per tot el seu cos, incendiant-lo i deixant enrere l'ansietat anterior. Aquesta nova emoció la movia a actuar, a jugar amb la por, a descobrir els secrets més recòndits del món, a deixar de tenir lligams.

I és que mireu, a la Lía li encantaven les flors, sobretot les roses. Les admirava per unir alguna cosa que sempre havia

estat molt present dins seu: l'elegància i la perillositat, la cura i l'aposta per una mateixa, la llar i el viatge. Tot el seu entorn separava aquests conceptes, coincidint que eren oposats. Per aquesta raó, Lía només els havia mostrat la part més tendra i submisa d'ella. Però unes hores abans havia dit prou. S'havia encarat amb els seus pares i havia emprès el començament d'una nova vida...

Una hora més tard jeia arraconada en una taverna sense nom, plorant en silenci, mocos i trista, dubtant de la seva valentia anterior. Ella només volia deixar de ser l'estereotip de filla perfecta, volia sortir fins tard amb amics, tenir xicota i portar-la a casa, viure aventures de cavaller sense deixar de somiar amb contes de fades. Tant demanava?

En adonar-se que un assassinat li havia tornat a despertar el coratge, rigué en veu baixa. «Ha, ha, ha! Realment necessito anar a teràpia», pensà.

EDUCACIÓ, SOCIETAT I VALORS

Un gaudi intel·lectual en la maduresa

Maria Rosa Faidella i Molló
Presidenta de l'Associació CIC

Abans de parlar de l'Associació CIC en els temps actuals, hem de fer una mica d'història i anar als inicis per parlar-vos de qui en va ser la fundadora i què la va motivar per crear-la. L'any 1950, la Maria Rosa Farré Escofet (1916-2001) va fundar el Centre d'Influència Catòlica Femenina (CICF), que s'inspirava en un moviment del catolicisme belga coetani que propugnava la formació i promoció cultural de la dona, al costat d'una visió oberta del cristianisme. Aquest vincle amb l'Església va permetre que es pogués organitzar com una associació, malgrat el control de les autoritats de l'època, i actuar amb sentit obert i de país.

L'objectiu del CICF, a part de la formació cultural i religiosa de la dona, també buscava proporcionar-li unes eines professionalitzades perquè pogués tenir autonomia econòmica i personal. Un objectiu avançat a l'època, ja que en el context social i cultural de l'època la dona quedava relegada a les feines de la casa i a la cura de la família, i depenia del factor masculí (pare, germà o marit). Aquesta va ser la llavor pedagògica que, més endavant, va donar lloc que l'any 1952 es creés

la ICCIC (Institució Cultural del CIC), actual Fundació CIC, amb totes les escoles que la conformen.

Aquest any celebrem el 75è aniversari de la Fundació CIC

La Maria Rosa Farré Escofet va ser una gran pedagoga, avançada al seu temps, que va preveure i ser conscient que la formació i la informació havia de continuar al llarg de la vida de les persones i també en la maduresa. L'any 1960 va crear l'Associació CIC (Cultura, Informació, Cristianisme) amb l'objectiu que els adults poguessin continuar formant-se culturalment, debatent i pensant des d'una perspectiva espiritual. Es programaven una sèrie de conferències impartides per professors universitaris o conferenciants destacats, que se celebraven els dilluns a l'Auditori Joan XXIII de la ICCIC de Via Augusta, 205, de Barcelona.

Enguany es compleixen seixanta-cinc anys de la creació de l'Associació CIC

L'11 de novembre de 1998, l'Associació CIC es va constituir formalment, segons la Llei 7/1997, d'associacions de Catalunya. Es van redactar i aprovar els

Estatuts que l'havien de regir com entitat jurídica, i com a socis fundadors i constituents de la primera Junta van signar: Núria Raventós i Blanc, presidenta, Francesc Torralba i Rosselló, vicepresident, Margarita Coderch i Garriga, secretària, M. Teresa Puigjaner i Matas, tesorera, i Josep Barriga i Planas, vocal.

L'any 1999, per iniciativa de Josep Barriga, l'Associació CIC va incorporar a les seves activitats l'Aula d'Extensió Universitària de la Gent Gran, tutelada per la Universitat Pompeu Fabra i associada a AFOPA (entitat que agrupa totes les aules de Catalunya).

En aquests seixanta-cinc anys de trajectòria, a l'Associació CIC hi ha hagut canvis generacionals i s'han ampliat les activitats, però seguim amb els mateixos objectius, adequant-los als temps actuals. L'Associació CIC continua sent una entitat cultural amb l'objectiu d'oferir una docència de nivell universitari a fi de garantir un aprenentatge de qualitat a totes les persones grans que la integren.

Actualment, l'Associació CIC té 165 socis, amb una Junta Directiva formada per onze

membres, amb l'assessorament i guiatge del fundador i vicepresident vitalici Francesc Torralba i Rosselló, en què tots tenen assignades unes tasques concretes que exerceixen amb desinterès, dedicació i estima, per portar a terme totes les activitats organitzades per l'Associació CIC. Les activitats es duen a terme durant el curs acadèmic, que normalment s'inicia el primer dilluns d'octubre i s'acaba a mitjan juny.

Una programació cultural molt variada

Seguint els inicis de l'Associació, i sota l'empareda i l'acolliment de la Fundació CIC, els dilluns, professors universitaris o conferenciants de prestigi reconegut imparteixen les conferències setmanals a l'Auditori de la Fundació. Les conferències programades el maig del 2025 han estat: «Maria Callas», «Tossa: l'esclat cultural d'un refugi artístic i creatiu», «Nikola Tesla i el món d'ahir» i «Els reptes de la sostenibilitat del segle XXI».

Un cop al mes es fa una sortida o visita cultural, depenent de si dura tot el dia o mig dia, que a vegades té a veure amb alguna de les conferències que s'han programat. L'última sortida del curs, el

mes de juny, com ja és tradició, es puja a Montserrat.

Des de fa tres cursos es programa, trimestralment i en divendres, per facilitar l'assistència, un concert de l'OBC (Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya) a l'Auditori de Barcelona. Aquest trimestre anirem al concert de *Schéherazade* de Rimski-Kórsakov. Cada primer dilluns de mes, a continuació de la conferència, se celebra l'eucaristia, dirigida pel pare Andreu Trilla Sch. P. És una trobada compartida i molt propera, per a tothom que hi vulgui assistir. També es fan conferències quaresmals, durant dos o tres dilluns consecutius durant la quaresma, conjuntament amb la parròquia de Sant Ildefons, a l'Auditori de la Fundació CIC, que tenen per objectiu reflexionar des d'una òptica cristiana i contemporània. Enguany el lema ha estat «Què podem esperar», per aprofundir en la mort com «una major naixença».

Una altra activitat de l'Associació CIC és el Grup de lectura, format per uns quants socis i conduïts per un company del món de la literatura. Es troben tres vegades

durant el curs, amb l'objectiu de llegir i comentar tres títols. El darrer llibre escollit d'aquest curs ha estat *La Passió* de Jeanette Winterson.

Una entitat que crea vincles

L'Associació CIC, però, és molt més que la cronologia comentada, és una entitat cultural que crea vincles entre les persones que la conformen i que vetllen per mantenir i continuar els valors que han rebut, aprofundint en les grans temàtiques culturals del món actual i en la interpretació de la informació exhaustiva que els arriba, des d'un punt de vista crític, però esperançat, tot formant persones en la maduresa de la vida.

Amb aquest article, si formeu part d'aquesta franja d'edat de «gent gran», us volem animar a formar part de l'Associació CIC i participar en les seves activitats, perquè tots junts podem seguir gaudint de les nostres inquietuds i ser intel·lectualment actius. Així, us convidem a donar un tomb pel nostre web, i si voleu treure el cap en una de les nostres conferències, sereu molt benvinguts!

FAMÍLIES

Els granets de sorra

Agustí Ten Pujol

Economista, professor universitari i consultor d'empreses i organitzacions. Promoció Thau Barcelona 1987 i CIC 1988

«Quant del com jo soc avui és fruit d'allò que es va anar forjant en mi durant la meva etapa escolar a Thau?» El convenciment que Thau havia esdevingut un element sense el qual no podia explicar qui era jo, juntament amb el fet que no podia obviar la gran oportunitat que havia representat que els meus pares triessin per a mi aquella escola a principis dels anys setanta, em va empènyer a repetir la mateixa elecció per a la nostra única filla Clàudia, el febrer de 2010.

Aquella mateixa primavera de 2010, abans no s'iniciés el seu primer curs de l'etapa infantil, vam dur-la a la festa major de les famílies perquè veiés quina seria la seva escola el curs següent. I allí, en una de les aules, entre dotzenes de famílies i infants, una mestra, de lluny, diu tot assenyalant-me: «Tu? Tu ets... Espera que em vingui a la memòria... Tu ets el Ten, l'Agustí Ten, de la classe del Jordi Hospital, l'Eulàlia Comas...». Era l'Anna de Casacuberta, la meva primera mestra de parvulari del curs 1973-1974, a qui no veia des de feia quasi trenta anys! Llavors és quan ho vaig tenir clar del tot: «Hem fet una bona elecció! Hem tornat a casa!»

Els anys següents, l'Anna de Casacuberta va ser també mestra de la meva filla.

Quan es va jubilar el juny del 2015, vaig sentir-me empès a fer alguna cosa. Amb el suport de la directora de parvulari, vam organitzar d'aparèixer, per sorpresa, al final de l'acte de fi de curs al poliesportiu, l'Eulàlia Comas i jo (en representació dels seus primers alumnes), juntament amb una nena de P3 (en representació dels seus darrers alumnes), per donar-li les gràcies per tot l'amor que havia posat en tots nosaltres i els nostres infants. No oblidaré mai la seva cara de felicitat! Va ser només un gest, certament, però crec que era de justícia fer-lo i retornava encara que només simbòlicament part de tot allò rebut.

Amb la mateixa lògica, quan amb motiu de la celebració del 50è aniversari de l'Escola el 2014, la direcció va proposar-nos als antics alumnes que alhora érem pares de Thau si podíem ajudar en l'organització de l'acte central, reconnectant amb les promocions antigues, el meu sí fou immediat. I d'allí, també sí a constituir un grup impulsor del que ha esdevingut Alumni Thau Barcelona, entenent el projecte com una nova oportunitat de poder retornar a Thau part d'allò que moltes persones de diferents generacions íntimament sentim que devem a la institució.

La participació d'alumni en els jurats d'avaluació dels projectes de quart d'ESO, en els dels Jocs Florals i en altres activitats culturals, l'apadrinament de la nova promoció que es gradua cada any per part de la promoció que es va graduar fa 15 anys o l'aportació de coneixements i experiències dels alumni en activitats curriculars per a l'alumnat, són només alguns exemples de com els antics alumnes ens volem i ens estem implicant, juntament amb els diferents col·lectius de la institució, en la construcció de l'escola com una comunitat educativa intergeneracional, activa i compromesa en el projecte educatiu que representa Thau i la Fundació CIC.

Però més enllà de la idea de retorn del que s'ha rebut per part dels alumni, el fet de formar part de la institució, com a pare o mare d'alumnes, penso que també permet interpel·lar-nos a nosaltres mateixos i plantejar-nos de quina manera puc jo contribuir a fer d'aquesta Escola, d'aquesta institució, un lloc millor, tant per a nosaltres i els nostres fills com per als qui vindran a continuació.

Els temps que ens ha tocat de viure sembla que no ajudin a parar un instant i reflexionar sobre aquest aspecte. Sembla que haguem delegat, còmodament, la

necessària activitat de l'associació de famílies o la representació als òrgans de govern i de participació de l'escola, cada vegada més en uns altres, els més voluntariosos, els qui «segur deuen tenir més temps per a dedicar-s'hi que jo». Vaig formar part durant deu anys del Consell Escolar de Thau en representació de les famílies i també he estat membre del Consell Educatiu de Districte de Les Corts i del Consell Educatiu Municipal de Barcelona, de la seva Comissió Permanent, i puc assegurar que de temps no en tenia gaire!

Convido, doncs, a qui estigui llegint aquestes línies, sigui mare o pare de la institució, treballador, antic alumnat, etc., que reflexioni sobre aquestes qüestions i prengui consciència i responsabilitat sobre quines accions fem i quines podem fer a aquest respecte.

Voldria acabar amb uns versos de l'«Elogi del viure», de Joan Maragall: «Esforça't en el teu quefer / com si de cada detall que penses / de cada paraula que dius / de cada peça que poses / de cada cop de martell que dones / en depengués la salvació de la humanitat./ Perquè en depèn, creu-me.»

Acte de comiat d'Anna de Casacuberta (18 de juny de 2015). Sònia Vila (directora de parvulari), Anna de Casacuberta (mestra), Eulàlia Comas (alumni de la promoció 1987), alumna d'13, Agustí Ten (alumni de la promoció 1987). Autor: captura d'un vídeo dels serveis audiovisuals de Thau Barcelona

Jurat d'avaluació dels projectes de recerca de quart d'ESO de la promoció 2024 (14 de juny de 2024). Gemma Graupera (promoció 1988), Laura Pérez (promoció 1987) i Marcos Martínez (tutor) avaluant un projecte de recerca sobre la nutrició dels esportistes d'un dels equips de 4t d'ESO. Autor: Agustí Ten

Representants de la promoció 2007 apadrinant la promoció 2022 en l'acte de graduació d'aquesta promoció (22 de juny de 2022). Autor: Agustí Ten

VINCLES

CIC-Elisava: un vincle des del cor

Javier Peña

Director general d'ELISAVA, Facultat de Disseny i Enginyeria de Barcelona

«L'any 1950, en una etapa singularment repressiva del franquisme, Maria Rosa Farré va emprendre un coratjós projecte de formació de la dona a fi que assumís un paper més rellevant a la societat.

Setenta-cinc anys després, la Fundació CIC gestiona sis escoles, amb una oferta que inclou l'educació obligatòria, batxillerats, cicles formatius, idiomes i música. Setenta-cinc anys fecunds que celebrem amb una ambició renovada i un ferm compromís amb la cultura, el coneixement i el futur del nostre país.»

Carles Duarte

Però on tenim el vincle?

Tenim el vincle en la voluntat, la intenció, el saber fer i, sobretot, en l'afecte que Maria Rosa Farré i Escofet va dedicar a la seva creació. Una creació que ens uneix i que compartim amb orgull. Dono per fet que el vincle és prou fort per continuar creient-hi i, sobretot, per projectar-hi jo diria que alguna cosa més que un sentiment o una emoció, que en si mateixos ja són importants. És prou fort per continuar projectant un present de compromís amb la cultura, el coneixement i també amb la indústria, la recerca, la innovació i el desenvolupament del nostre país, en un moment en què el bé més gran de totes les parts hauria de ser un objectiu central en el nostre dia a dia.

El 1961 Maria Rosa Farré crea Elisava i amb aquesta crea el disseny a Catalunya i a Espanya. Un disseny que es complementa avui amb l'enginyeria, i que s'ha convertit a Elisava en un instrument per transformar el món mitjançant la innovació i la reflexió crítica. Elisava és una facultat universitària per qüestionar idees preestablertes, per experimentar noves vies, per connectar amb l'àmbit professional i per trobar alternatives. Des de fa més de 60 anys, Elisava aposta per una línia de formació i investigació oberta, flexible i pluridisciplinària, orientada al món professional. Ha format més de 25.000 estudiants de més de 90 països, preparats per afrontar i superar grans reptes professionals, tenint en compte aspectes socials, mediambientals i de gènere.

Podria dedicar aquestes línies que venen a continuació a recordar la història d'èxit que ha comportat la creació de Maria Rosa Farré i totes les aventures que ens han fet créixer. M'estimo més dedicar-les a expressar el vincle que uneix la Fundació CIC i Elisava, a través d'una cosa tan senzilla com l'agraïment, la importància de la unió, el valor de la història, la rellevància del present i, per damunt de tot, la projecció del futur.

L'agraïment és la part més bonica d'escriure: gràcies, Maria Rosa Farré.

La importància de la unió té una mica més de suc, però és un camí necessari. Junts i compartint objectius comuns som més poderosos, tenim més experiència i,

principalment, som capaços de generar una ona la ressonància de la qual no només arribi més lluny sinó que, a través de la seva freqüència, impacti de manera controlada i eficaç.

El valor de la història, el llegat, és indiscutible. O se'n té o no. I nosaltres la tenim i ara és el moment de compartir-la. Disruptiva, amb intenció, amb impacte. La nostra història conté un conjunt de símbols i valors que la caracteritzen i que reforcen la identitat de marca i expressen el seu ancoratge en el passat i la continuïtat entre passat, present i futur. És aquesta identitat de marca la que ara, en el nostre present, ens ofereix una oportunitat d'alta freqüència a la qual podem començar a donar forma.

La rellevància del present es descriu a través dels equips de totes dues fundacions que estan treballant conjuntament i comparteixen visions i objectius i, especialment, projecte. Departaments de comunicació que s'identifiquen amb la marca, la refermen i en continuen la construcció. Departaments acadèmics que tracen itineraris formatius per al nostre alumnat i connecten l'educació secundària amb la universitat, i tanquen així el cicle virtuós de la formació que des de ja és una formació de per vida.

La projecció de futur és a les nostres mans i també als nostres cors.

DESTACATS

Una posada en escena brillant

Consell de redacció de la revista Segell

El 29 de maig, el Petit Palau de la Música Catalana es va convertir en l'escenari d'una vetllada inoblidable amb motiu del 75è aniversari de la Fundació CIC. L'acte, sota el títol «Posada en escena del 75è aniversari del CIC», va ser una mostra vibrant de la trajectòria, els valors i la projecció de futur d'aquesta institució educativa i cultural. L'acte va ser presidit per la consellera d'Educació i Formació Professional, Esther Niubó, i altres autòritats, com el president Jordi Pujol.

El títol respon a la voluntat dels organitzadors de crear un acte ple de matisos on tinguessin cabuda molts elements que, com si fos un vitrall, escenifiqués el CIC durant tots aquests anys, des de l'emoció i amb un ritme prou dinàmic per tal que l'espectador ho visqués amb un somriure emocionat i entusiasta.

Un dels eixos essencials va ser la música, diverses peces musicals creades per l'Arnau Vilà i cantades per un cor integrat per alumnat de les nostres escoles, acompanyats per uns músics de Virtèlia Escola de Música, amb el seu director al capdavant.

Un dels altres pilars d'aquest acte ha estat la part visual, amb diferents connexions als diferents centres del CIC i la projecció del documental amb una narració sobre la història, el present i la projecció del CIC a càrrec de la productora audiovisual Clementina.

La intervenció de persones tan reconegudes com en Salvador Alsius, que va presentar el seu llibre *D'un temps, d'un país. 75 anys del CIC*, va aportar una mirada reflexiva sobre les persones i el món del CIC que ens va permetre descobrir detalls que per a molts ens eren desconeguts.

La conversa sobre «La dona mestra», amb Rosa Ibàñez i Pere Cortiella, va reivindicar el paper de les dones en l'educació, i la intervenció de Daniel González sobre «Nous llenguatges» va obrir la porta als reptes de futur, com la intel·ligència artificial. Amb el títol «Tots sumem», el cuiner mediàtic Arnau París va posar en relleu la importància de tots els rols dins la comunitat educativa.

I, per descomptat, els diferents parlaments, com el d'en Carles Duarte, director general de la Fundació, que va obrir el bloc

institucional i va destacar el compromís de la Fundació CIC amb la llengua, la cultura i les persones.

Van tancar l'acte els parlaments de Joaquim Triadú, president del Patronat, que amb aquesta frase encapsula el compromís de continuïtat: «La Fundació Cultura i Coneixement (CIC) prosseguirà, sense defallir, el mandat rebut dels seus impulsors ara fa 75 anys, tot fent-nos dignes d'aquest valuós llegat», i de la consellera d'Educació i Formació Professional, Esther Niubó, que va fer èmfasi en la bona feina feta i la importància que ha tingut el CIC dins de l'àmbit de la formació i la cultura al nostre país.

En definitiva, amb una escenografia acurada, transicions musicals i visuals, i una estructura narrativa que combinava emoció, reflexió i futur, la celebració dels 75 anys de la Fundació CIC va ser molt més que un aniversari: va ser una reafirmació del seu compromís amb una educació transformadora, arrelada al país i oberta al món.

Molts més anys al CIC!

LES NOSTRES ESCOLES

Thau Barcelona

Av. d'Esplugues, 49 - 53
08034 Barcelona
thaubcn@fundaciocic.org
93 203 01 54

Thau Sant Cugat

Av. Generalitat, 199 - 201
08174 Sant Cugat del Vallès
thausc@fundaciocic.org
93 589 81 08

CIC Batxillerats

Via Augusta, 205
08021 Barcelona
batxillerats@fundaciocic.org
93 200 11 33

CIC Cicles Formatius

Torrent de les Flors, 68 - 70
08024 Barcelona
cicles@fundaciocic.org
93 200 11 33

CIC Idiomes

Via Augusta

Via Augusta, 205
08021 Barcelona
idiomes@fundaciocic.org
93 200 11 33

Gràcia

Torrent de les Flors, 68 - 70
08024 Barcelona
idiomes.gracia@fundaciocic.org
93 200 11 33

Sant Cugat

Av. Generalitat, 199 - 201
08174 Sant Cugat del Vallès
idiomes.santcugat@fundaciocic.org
93 675 84 19

Virtèlia

Vallmajor, 11
08021 Barcelona
virtelia@fundaciocic.org
93 200 11 33

www.fundaciocic.org

CONEIXEMENT
I CULTURA

THAU
Barcelona

THAU
Sant Cugat

CIC
Cicles Formatius

CIC
Escola Batxillerats

CIC
Escola Idiomes

Virtèlia
Escola Música